Борисъ Вакарчиевъ
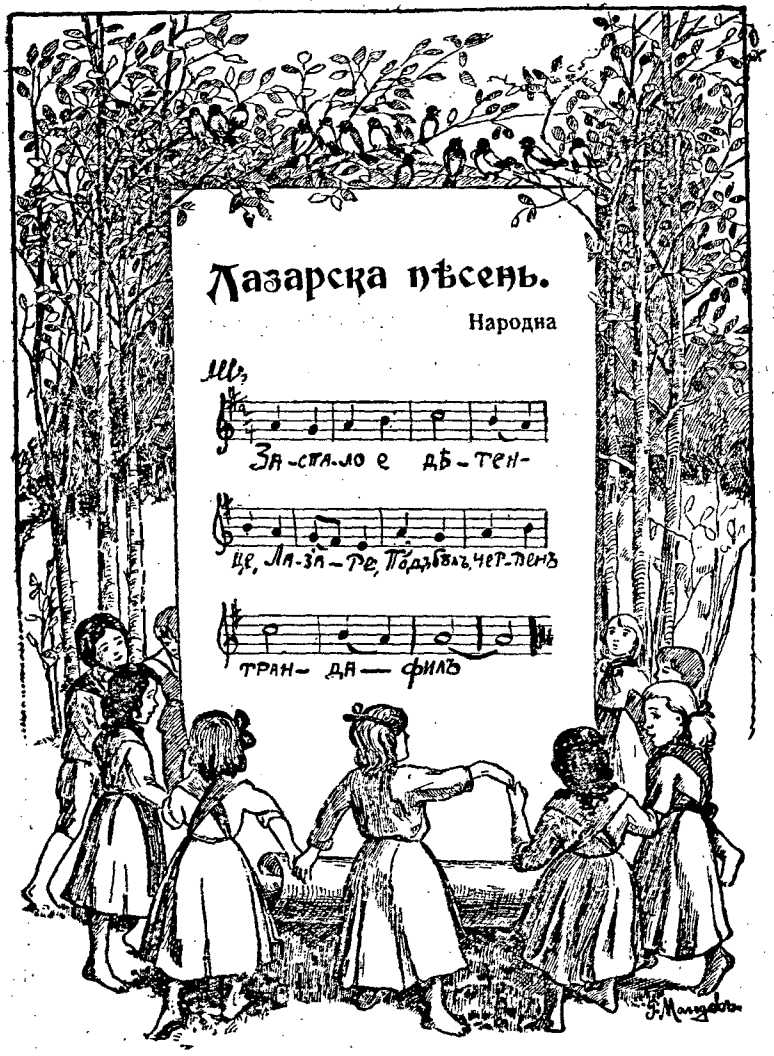

ПЧЕЛИЦА

Фотч. Хр. Тръв.

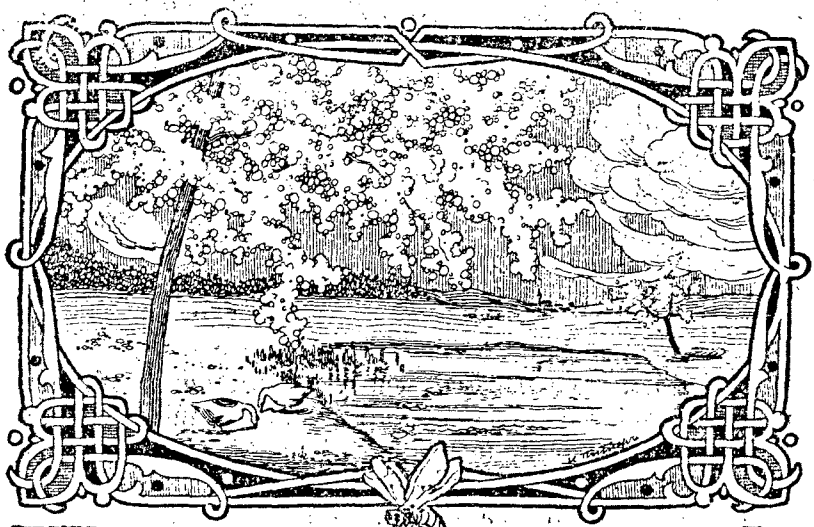
Год. II, Кн. 6.

Списанието е прѣпоржчено за учил. библиотеки отъ Министерството съ окржжно № 4051 отъ 15 февр. 1915.

2. Баща му го люлѣе*)
Майка му го викаше:
3. „Стани, стани, дѣтенце,
Да си видимъ Лазаря.
4. Дали й дѣте хубаво,
Или й Лазарь по-хубавъ.
5. Не е дѣте хубаво,
Най е Лазарь по-хубавъ,
6. Че е веднъжъ въ година,
И то не е цѣлий день.
7. И то не е цѣлий день.
Най е Лазарь до пладне.
8. Обърни се, възвий се,
Та се Богомъ поклони!“

*) Слѣдъ всѣки първи редъ се прибавя думата „Лазаре“.

ПЧЕЛИЦА

Год. II. Редакторъ: М. Д. Николовъ. Кн. 6

И пакъ се върна пролѣтьта.

И пакъ се върна пролѣтьта,
Отново птичкитѣ запѣха,
На ширъ отъ модра висота
Лѫчитѣ трепетно огрѣха . . .

Цъвнаха билки и цвѣтя,
Отново всичко се събуди,
Трептятъ дръвеснитѣ листа,
Въ простора хвъркатъ пеперуди.

На долъ изъ горския усой
Се спущатъ вадички пѣнливи.
Брѫмчатъ пчелици безпокой
Изъ китноцъвналитѣ сливи.

И пакъ се върна пролѣтьта,
И всичко радостно сияе,
Какъ хубавъ, чуденъ е свѣта —
Упитъ отъ пролѣтна омая! . .

Тр. Симеоновъ.

Немирнитѣ ржчички.

— Мамо, не искамъ вече тѣзи ржчички. Миличка мамо, дай ми други по-хубави, послушни ржчички.

Тъй малката Минка се молѣше на майка си днесъ, а тя я гледаше и се чудѣше на ума ѝ.

— Ахъ, тѣзи немирни ржчички!.. Мамо, дай ми други ржчички!.. Не ги искамъ вече!.. Колко пакости сж направили тѣ, а вие все мене вините. Ето, книжката ми скжсаха, снощи кибритя изсипаха, а вчера извалиха ключа на шкафа въ дупката. Не ги искамъ вече!.. Ахъ, вие немирни ржчички! Като ми купиха новата кукличка, не ви ли казахъ да я пазите, а тя вече остана и безъ глава. Немирници! Съ кого ще играя сега? Мамо, миличка мамо не искамъ вече тѣзи ржчички!.

— Не, Минке, не сѫ ржичкитѣ ти лоши и немирни, каза майка ѝ. А това, че ти и ржичкитѣ ти сѫ още малки. Ти ще порастнешъ, ще порастнатъ и тѣ и тогава ще те слушатъ.

М.

Бе, овчица, бе-е.

Бѣдната овчица кротка,
На свѣта самà сиротна,
Бе-е, овчица, бе-е-е!
Кой ще ней горката пази,
Отъ душманинъ, що я мрази?
Бе-е, овчица, бе-е-е!
„Ахъ!“ едничката ѝ радость,
Първа рожба в'ранна младость,
Бе-е, овчица, бе-е-е!
Грабнаха я зли вълчици,
Люта глутница кръвници,
Бе-е, овчица, бе-е-е!

М. Петровъ.

Евг. Шведеръ

Щъркели.

Отвждъ топлитѣ морета, отъ далечни страни прѣлетѣли дългокракитѣ щъркели. Важно и сериозно се разхождали тѣ изъ блатото, внимателно гледали, прѣгледвали и търсѣли за закуска нѣкоя жаба-кекерица.

А жабитѣ-кекерици стояли ни живи, ни умрѣли, свити до нѣкоя купчинка или до нѣкое коренище, и не се радвали на дългокракитѣ гости.

— И защо сж дошле тукъ тия дългокраки щъркели? въздишали жабитѣ.

— Защо не живѣятъ тамъ задъ топлитѣ морета, въ далечнитѣ страни, кждѣто отиватъ прѣзъ есеньта и прѣкарватъ зимата?

— Защо не дохождатъ кога спимъ дълбоко-дълбоко на меко, или сме заровени въ тинята? Сега съвсѣмъ не сж потрѣбни.

Вайкали се жабитѣ и гледали съ страхъ на дългокракитѣ щъркели, които гордо-гордо се разхождали по блатото и тракали съ клюноветѣ си.

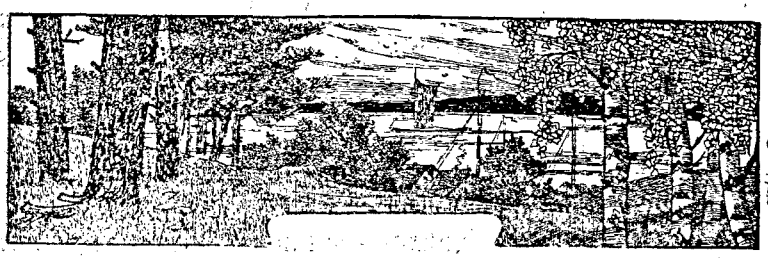
Да, и какъ да не се вайкатъ: дългокракитѣ щъркели не напраздно кръстосватъ по блатото, — тѣ жаби-кекерици търсятъ.

Щомъ забѣлѣжатъ нѣкоя — цапъ! . . Хващатъ я съ дългитѣ си клюнове и сладко се нагощаватъ.

Много, охъ, какъ много жабички-кекерици ставатъ жертва на тия омразни щъркели! Какъ не се мжчатъ горкитѣ жаби да се спасятъ, а гледашъ, щъркелътъ ги пакъ надхитрилъ. Отъ най-скритото мѣсто ги изважда, — глътне я, затрака отъ удоволствие и казва:

— Ахъ, дано намѣря още една! Много вкусни и тлъсти жаби има въ това блато! . .

Прѣв. *Ярославъ Снѣжинъ*.

Китни, хубави цвѣтенца!

Китни, хубави цвѣтенца,
вечъ се събудете,
Пъстри, хубави листенца
бързо разтворете!

Дойде весела, засмѣна
пролѣтьта царица,
Тя — отъ слънце озарена,
чудна хубавица.

Птички мили долетѣха,
поникна трѣвица;
Млади агънца заблѣха,
прѣхвръква пчелица.

Пъстри, хубави цвѣтенца,
вечъ се събудете,
По поляни и долчѣнца
радость, дъхъ пръснете!..

Ек. Манчева.

Обѣдна молитва.

Градскиятъ часовникъ удари 12. Ето и Иванчо се връща отъ училище. Майка му бѣ сложила трапезата, а по-малкитѣ му братче и сестриче отдавна бѣха изгубили търпение да го чакатъ.

— Мамо, батьо дойде! — викнаха двѣтѣ въ единъ гласъ. Хайде да ядеме!

Майката бѣ готова и веднага седна.

— Азъ ще чета молитвата сега, замоли Пенка. Стига батьо да я чете. И тя сложи рѫцѣ и зачете:

„Татко нашъ, който си на небето,
Ела на земята, че ние нѣмаме татко;
Донеси ни хлѣбъ“ . . .

— И сирене, како, и сирене! обади се малкиятъ Мишо.

Изведнажъ всички се изсмѣха. Молитвата се свърши и тѣ лакомо заядоха.

Червени яйца

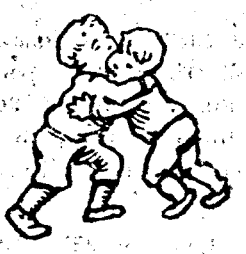
Мама днеска боядиса
Нашитѣ яйца.
Струпахме се околъ нея
Четри, петь дѣца.

Вземе бѣло яйчицето,
Спустне го въ мая;
Аленичко стане бърже
Отъ тази боя.

Други пъстри тя направи,
Съ дребнички листца.
Около й свѣткатъ съ радость
Нашитѣ лица.

Колчо иска да си хапне,
Но не бива ощъ.
Мама каза: като спиме
Още една нощь.

Ч. Н. Чендовъ.

Съсѣди.

(приказка).

Въ едно малко край-горско селце живѣли двама съсѣди Васко и Лука. Кѫщитѣ имъ били една срѣщу друга, раздѣляла ги само буйна планинска рѣчица. Нѣкога, кой знае кога, добъръ селянинъ прѣхвърлилъ дебело стъбло отъ единия брѣгъ до другия и направилъ мостъ, по който двамата съсѣди минавали за да се навѣстяватъ. Но отъ дългото употрѣбление мостчето прогнило, паднало въ рѣката и тя го отнесла.

Стоятъ двамата съсѣди, единия на отсамния брѣгъ, другия — на отвъдния, гледатъ и се чудятъ.

Минали дни, мѣсеци, а мостъ нѣмало кой да направи.

Омръзнало на Васко да седи все въ кѫщи и рѣшилъ да отиде при Лука и заедно да направятъ моста.

— Цапъ-цапъ-цапъ, зацапалъ Васко рѣката и отишълъ при съсѣда си.

— Лука, рѣката отнесе моста. Нѣма кой да ни го направи. Хайде да се запрѣтнимъ двама и да го направимъ, казва Васко.

Лука билъ сърдитъ. Изгледалъ Васка на криво и се провикналъ:

— Ти имашъ дълги крака. Цапай и минавай! Махай се по дяволитѣ! Мостъ не ми трѣбва!

Върналъ се Васко въ кѫщи, ни лукъ ялъ, ни на лукъ мирисалъ.

Останалъ Лука самъ и се замислилъ: Защо изгонихъ Васка? Хубаво бѣ, когато рѣката имаше мостъ. Безъ мостъ не може. Трѣбва да го направимъ.

Мислилъ, мислилъ и рѣшилъ да отиде при Васка.

Цапъ-цапъ-цапъ, зацапалъ Лука изъ рѣката и отишълъ при съсѣда си.

Съсѣде, казва той, — азъ поразмислихъ и рѣ-

шихъ, че хубаво ще е да има на рѣката мостъ. Хайде да го направимъ!

А Васко е сърдитъ и сопнато му говори: Не ми трѣбва мостъ! Ти си лекъ, лесно ще скачашъ на другия брѣгъ. Хайде, махай се!

Станало мжчно на Лука, но нѣмало какво да се прави. . . Цапъ-цапъ-цапъ, върналъ се пакъ назадъ.

Останалъ Васко самъ и се размислилъ: — Защо изпъдихъ Лука? Хубаво щѣше да бжде, ако направимъ моста. Ще дойде зима и безъ мостъ ще бжде още по-тежко. Ще отида да му кажа, че съмъ съгласенъ да направимъ моста.

Цапъ-цапъ-цапъ, зацапалъ Васко изъ рѣката и отишълъ при Лука.

А Лука седналъ прѣдъ вратата си на слънце, гледа го на криво сърдитъ.

— Съсѣде, започналъ Васко, размислихъ и видѣхъ, че добрѣ ще бжде да направимъ мостъ. Право казвашъ. Хайде да го направимъ!

— Не ми трѣбва мостъ! Махай се! Ако ти трѣбва — направи го, сопнато казва Лука и се изтегналъ на слънце.

Върналъ се Васко, а Лука стои и мисли: — Не направихъ добрѣ дѣто изпъдихъ съсѣда. Хубаво е да направимъ моста. Не направихъ добрѣ и туй-то! Чакай да отида да му съобща . . .

Зацапалъ пакъ Лука изъ рѣката и отишълъ при Васко. А той, сърдитъ, намръщенъ не го и погледва.

И до днесъ двамата съсѣди, цапатъ рѣката, канятъ се мостъ да правятъ, сърдятъ се единъ на другъ и мжки тежки прѣкарватъ . . .

Ст. Чешмеджиевъ.

Разсѫждаватъ ли птицитѣ?

Има мнозина, които не вѣрватъ, че и животнитѣ могатъ да разсѫждаватъ. Но, ако се вгледаме по-добрѣ въ тѣхния животъ, ако го изучваме по-внимателно, ще видимъ, че тѣ понѣкога проявяватъ такава разсѫдителность, която просто ни очудва. Ето, що разправя единъ американски чифликчия, отъ което нашитѣ малки читатели ще се увѣрятъ, че и най-малкитѣ птички могатъ добрѣ да разсѫждаватъ.

Щомъ настѫпи пролѣтьта, казва той, щомъ наближи прѣлитането на скорцитѣ и орѣхчетата, азъ направихъ въ двора двѣ гълѫбарничета съ по двѣ отдѣления всѣко едно. Скоро въ едното се заселиха орѣхчета, а въ другото — скорци. Но на единъ чифтъ врабци се харесало гълѫбарничето, което заемаха орѣхчетата и безъ много, много да мислятъ съ свойственото тѣмъ нахалство, изпъдиха орѣхчетата и имъ взеха кѫщичката. Дребнитѣ орѣхчета отстѫпиха и побѣгнаха, но, не минаха десеть минути, тѣ се върнаха подкрѣпени отъ 7—8 други орѣхчета и съ общи сили пропъдиха нахалнитѣ врабци. Врабцитѣ отъ своя страна не се признаха за побѣдени и слѣдъ 10—15 минути се върнаха съ десетина свои другари и пръснаха армията на орѣхчетата. Но въ това врѣме стана любопитна случка: въ най-голѣмия разгаръ на сражението, едно отъ орѣхчетата се вмъкна при съсѣдитѣ скворци. Изведнъжъ изъ гълѫбарничето излѣзоха и два чифта скорци и пропъдиха врабцитѣ еднъжъ за винаги.

Е, не доказва ли това, че у орѣхчетата има раз-

ждителность? Както виждате, най-напрѣдъ имъ дошла мисъльта да повикатъ на помощь своитѣ другари, за което споредъ чифликчията — тѣ изминали едно пространство отъ 200 и повече метра и послѣ, като се убѣдили, че сами не ще могатъ да излѣзатъ на

глава, потърсили помощь у съсѣдитѣ си — скворци въ борбата противъ нахалнитѣ врабци. Такива примѣри ни навеждатъ и мнозина учени.

И, ако нашитѣ малки читатели, се вглеждатъ повече въ живота на животнитѣ, ще имъ се отдаде случай сами да видятъ и да се увѣрятъ, че и животнитѣ могатъ да разсѫждаватъ.

Трайко Симеоновъ.

Е. Н. Водовозова.

Слѣпиятъ.

Цѣли два мѣсеца Иванчо и Марийка не бѣха излизали отъ къщи. Тѣ боледуваха отъ коклюшъ (магарешка кашлица), та лѣкарьтъ бѣ поржчалъ да се пазятъ и да не ходятъ за да не заразятъ и други дѣца. Но мина се болестьта, мина и доста врѣме оттогава, тѣ все не излизаха. Пролѣтьта бѣше въ началото си, врѣмето бѣ влажно и студено. Опасно бѣ за тѣхъ още да излѣзатъ.

Слѣдъ нѣколко дена тѣ получиха позволение да излѣзатъ и се разходятъ изъ двора и полето. О, каква радость бѣ за тѣхъ! Природата облѣкла нова зелена прѣмѣна, изъ въздуха прѣхвъркатъ завърналитѣ се отъ югъ прѣлетни птички: щъркели и лястовички; брѣмнали пчелици, прѣхвъркатъ и пъстри пеперудки.

Чудесно врѣме!

— Вижъ, Марийке, каква хубава пеперудка! извика Иванчо и се затече слѣдъ нея. Азъ ще я уловя, а ти пази оттука!

Марийка тръгна на друга страна и, когато надникна изъ единъ храстъ да види не е ли тамъ пеперудката, тя видѣ единъ старецъ, който лежеше на трѣвата

— Миличъкъ, дѣдо, попита Марийка, не видѣ ли да прѣхвъркне насамъ нѣкоя пъстра пеперудка?

— Не, момиченце, не съмъ видѣлъ и нищо не виждамъ, отговори той. Погледни ме, — азъ съмъ слѣпъ.

— Какъ, дѣдо, запита го Марийка, като седна до него, нима ти не виждашъ никакъ? Нима не виждашъ ясното слънце, хубавитѣ птички и цвѣтенца? Ти, значи, не си виждалъ и теменужкитѣ, които цъвтятъ около тебе изъ храста?

— Нищо, дѣте мое, нищо!

— Нима, дѣдо, ти не виждашъ и небето? То е тъй голѣмо, голѣмо, като че край нѣма... И днесъ е тъй хубаво, ясно, синьо!.. Само свѣтли прозрачни облачета тукъ-тамъ се рѣятъ.

— Ахъ, дѣдо, и ти не виждашъ това хубаво небе?!..

Старецътъ нищо не отговори, а само поклати отрицателно глава.

— Но, знаешъ ли, азъ не мога да разбера какво значи то нищо, съвсѣмъ нищо да не виждашъ. Какъ ти се прѣдставя тогава свѣта?

— Нощь, тъмота. Затвори си очичкитѣ и ще разберешъ какво ми е.

Марийка веднага си затвори очитѣ и отъ страхъ плѣсна съ ржцѣ.

— О, то е ужасно! Колко си нещастенъ, дѣдо!

Колко трѣбва да те съжалява всѣки, който има очи и вижда! Колко щастливи сме ние! Ти и по-рано не си виждалъ нищо? Ти, значи, и понятие нѣмашъ за изгледа на дърветата лѣтѣ и зимѣ! И ти сега не можешъ да си прѣдставишъ нито едно животно, нито едно цвѣтенце, и да не знаешъ какъвъ е човѣка?

— За мое нещастие, азъ всичко зная, всичко помня. Като че по-добрѣ е човѣкъ да се е родилъ слѣпъ, отколкото по сетнѣ да ослѣпѣе, когато поумнѣе и всичко разбере. Тогава нѣма за какво да съжалява, какво да знае. Деветнайсеть годишенъ бѣхъ като ослѣпѣхъ, а петь години прѣди това постжпихъ въ тъкачна фабрика; работихъ, печелихъ, хранихъ се и пращахъ въ село на майка си.

— Отъ какво ослѣпѣ, миличъкъ дѣдо? запита Марийка, заинтересована отъ разказа му. Какъ си изтуби зрѣнието още тъй младъ?

— Въ фабриката тъчахме хасета. За тѣхъ трѣбваше добрѣ да се броятъ нишкитѣ, а то искаше здрави очи. Моитѣ очи и така не бѣха здрави. Та какъ ще сж здрави, като баща ми и майка ми сж биле бѣдни хора. Появи се болесть въ село, измита всичко, че умира ни и послѣдниятъ конь. Да нѣма конь селянина, значи безъ ржцѣ да остане. Той храни сѣмейството, той е най-голѣмото ни богатство. Тогава майка ми каза:

— Иди, Петърчо, въ града; може да намѣришъ работа въ фабриката. Ще изкарашъ и за себе си и да пращашъ на насъ. Братъ ти ще гледа земледѣлието.

И азъ, едва четирнайсеть годишенъ, постжпихъ въ тъкачната фабрика. Въ село сме навикнали на широко, на свѣтло, а въ фабриката — затворено и задушно. Турятъ ли те пъкъ въ пералнята или чепкалнята — прахъ, миризми, изпарения — и здрави очи да имашъ ще ги изгубишъ, а моитѣ се повече развалиха. Отначало сълзиха, клѣпачитѣ се подуха, а послѣ се налѣха съ кръвь и тъй ме заболѣха, че цѣлъ треперяхъ отъ болки. Отидохъ при доктора. „Ти, казва, имашъ силно възпаление на очитѣ си. Напустни фабриката, инакъ ще ослѣпѣешъ“. Какъ ще я напустна, когато у дома освѣнъ мене на главата на майка ми сж

още четири по-малки дѣца? — И азъ ослѣпѣхъ. И ето, четиридесеть години вече се влача слѣпъ изъ Божия свѣтъ. Не ми е обидно, добави той, като гладѣше Марийка по косичката, че не виждамъ теменужкитѣ и другитѣ цвѣтенца. Тежкото е, че по цѣлъ день се скитамъ съ торба на рамо. Ахъ, дѣте, дѣте, това е тежко и срамно! . .

— Защо тжжишъ, дѣдо? Нима ти си виновенъ за това? Трѣбва всѣки, който има очи, отъ благодарность къмъ Бога, да те подари съ нѣщо, да те съжали . . .

— Марийке, Марийке! завика отдалечъ Иванчо.

— Тукъ съмъ, обади се Марийка.

— Кждѣ си? Азъ те търся толкова врѣме. Ходихъ въ село, питахъ всички, никой не те е виждалъ.

— Азъ бѣхъ тука при този дѣдо. Вижъ, Иванчо, той нищо не вижда, горкичкия! Отъ кое село си, дѣдо? Какъ си дошълъ тукъ?

— Отъ близкото село. Вървя все напрѣдъ изъ пжтя, като бутамъ съ пръчката си. Тя е моя водачъ, тя ми казва кога ходя по пжтя, кога не. А кога наближа селото, добри хора ме отправятъ по пжтя.

— Хайде да вървимъ, дѣдо! Азъ ще те водя при мама. Тя е много добра.

И Марийка помогна на стареца да стане отъ земята.

— Ахъ, ти ангелска душице! Кждѣ ще ходишъ съ мене? Азъ много бавно ходя.

— Наистина, Марийке, кога ще се върнемъ въ кжщи? Мама ще ни се кара и нѣма никога вече да ни пуща да излизаме, каза Иванчо.

— Нищо. Тя пакъ ще ни пустне утрѣ-други день. А той . . . и тя се наведе надъ ухото на братчето си. . . не ти ли е жално за него? Върви ти самъ, азъ ще го водя.

И тя поведе стареца за ржка, а Иванчо се затече слѣдъ една пеперудка.

Когато старецътъ се наобѣдва у Марийкини, тя взе позволение отъ майка си и го заведе въ кжщата му. Оттогава тя често навѣстяваше стареца и му разказваше всичко, що ставаше изъ селото и полето. Когато нѣколко дена не бѣ ходила, тя съ нетърпение

тичаше да му съобщи всичко, което се бѣ случило прѣзъ това врѣме.

— Знаешъ ли, дѣдо, казваше му тя, розата въ нашата градина нацъвтѣ разкошни цвѣтове. Какви хубави, миризливи рози! Ябълката тази година е отрупана съ цвѣтове. Много, много ябълки ще има тази година. Азъ ще скрия за тебе нѣколко. Ахъ, щѣхъ да забравя да ти кажа, че въ тия нѣколко дена нашето конче много порастна. Станало едно пъргаво, живо и игриво, не можешъ го хвана. Вчера впрегнаха майка му въ колата, а то не се отдѣля отъ нея.

Разкаже му всичко, та почне да му чете нѣщо изъ книжкитѣ си. И той съ внимание слушаше, разпитваше я, а щомъ почнеше той да разказва, тя го слушаше, слушаше и не ѝ се ставаше. Често пѫти го прѣкѫсваше, отиваше да се нахрани и пакъ се връщаше да доизслуша разказа му. Чуденъ разказвачъ бѣше този старецъ! Много приказки, много случки знаеше той, — много бѣ ходилъ, много живѣлъ и много патилъ.

Прѣведе: *М. Д. Н-въ.*

Рупченце ми татко даде.

Рупченце ми татко даде,
Мама пъкъ петаче,
Ще ги дамъ на малки Пенчо, —
Клетото сираче.

Тактo му въвъ бой неравенъ,
Отъ куршумъ загина,
Отъ неволи, плачъ и скърби
Майка му почина.

Горко, никого си нѣма,
Голо, гладно скита . . .
Че бѣдата е голѣма,
Никой го не пита! . .

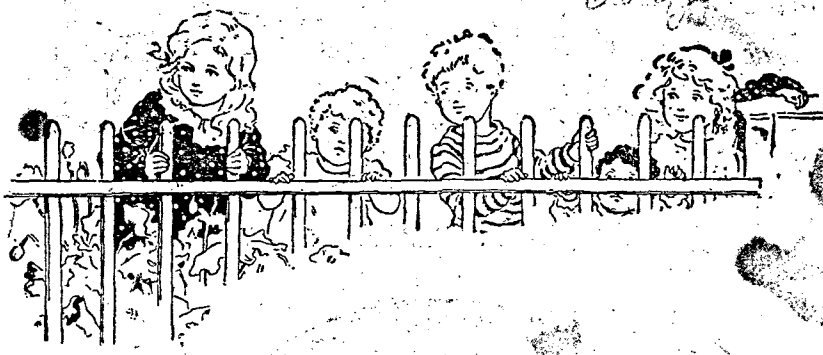
Шуменъ. *Кр. Я. Чолаковъ.*

Обичния Божко.

Отъ пазаря малки Божко —
Натоваренъ твърдѣ множко:
Въдѣсна ржка съ хлѣбъ франзела,
Лѣва — кошница подзела —
Пълна съ шумки, калбасета . . .
Бавно тъй къмъ кжщи крета —
Съ свѣтла радость на сърцето
И съ усмивка на лицето.
Но, не щѣшъ ли! — зла неволя —
Ето вси махлянски псета . . .
И му викатъ: „Моля, моля —
„Спри, недѣй, недѣй ти бърза —
„И косуръ недѣй ни върза,
Дай да видимъ, малки Божко,
„Съ що си толкозъ натоваренъ,—
„Натоваренъ твърдѣ множко —
„О, ти нашъ другарю харенъ?..“
И отъ радость заскимтѣха,
И опашки завъртѣха . . .
Тѣхни Муржо пъкъ го лиже
Ту въ ржцѣтѣ, ту въ ушитѣ,
Всички гледатъ го въ очитѣ . . .
А той ревналъ миже, миже
И съ сълзи се подзема:
„Майчице, бѣда голѣма! . .“
И се чуди що да прави,
Какъ отъ тѣхъ да се избави . , .
Шуменъ. *Я. Снѣжинъ.*

ОТКРИВА СЕ ПОДПИСКА
ЗА ДВУСЕДМИЧНОТО ДЕТСКО СПИСАНИЕ

„ПЧЕЛИЦА“

год. II — 1915 год.

Редакторъ: **М. Д. Николовъ.**

Прѣзъ втората си година „ПЧЕЛИЦА“ ще продължава да буди умътъ и сърцето на малкитѣ си читатели.

„ПЧЕЛИЦА“ ще запознава дѣцата съ всички прояви на всѣкидневния животъ. Тя ще ги учи на самодѣйность, трудъ и любовь къмъ природата.

Прѣзъ втората година „ПЧЕЛИЦА“ ще даде на абонатитѣ си:

20 книжки съ отбрано съдържание и съ художествени илюстрации отъ специаленъ художникъ.

10 в. „Лястовичка“.

1 разкошенъ цвѣтенъ календарь.

5 картинки изъ „освободителната война“. Изобщо „ПЧЕЛИЦА“ ще бѫде единственото у насъ дѣтско списание.

Въ „ПЧЕЛИЦА“ сътрудничатъ всички наши писатели и поети изъ дѣтската литература.

На настоятелитѣ се прави 10 на сто отстжпъ.

Абонаментъ 2·50 лв. прѣдплатени.

Абонирането става чрѣзъ всѣка телеграфо-пощенска станция, или направо въ редакцията София.

Адресъ: Редакция на сп. „ПЧЕЛИЦА“, Хр. Трънковъ, София, булевардъ Дондуковъ, 61.